

Ina van der Beek

Het afscheid

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het is nog vroeg in de ochtend, maar Sinie is al klaarwakker. Ze ligt op haar rug in bed, de handen onder haar hoofd, en denkt na over de dag die komen gaat. Haar trouwdag!

Ruim veertien jaar geleden is het dat ze voor de eerste keer ging trouwen, en nu is het opnieuw zover.

Ze buigt zich naar het nachtkastje en kijkt op de wekker. Halfzes pas. Het is echt nog te vroeg om op te staan, ze moet proberen nog even te slapen.

Maar haar gedachten laten zich niet stoppen. Wat was ze nog jong toen ze die eerste keer haar jawoord gaf. In haar hoofd ziet ze de beelden van zichzelf in haar witte jurk, gemaakt door haar moeder van stof die ze met veel moeite bemachtigd had in de stad. Naast haar Hans, haar lieve, dappere Hans, die ze nu al negen jaar moet missen. Ze hoort zijn jawoord nog klinken op het stadhuis en later in de kerk. ‘Tot de dood u scheidt...’

Ze hadden toen natuurlijk geen idee gehad dat dat moment al zo snel zou komen. Gelukkig maar, anders zouden ze immers geen moment

onbezorgd gelukkig hebben kunnen zijn met elkaar. En gelukkig waren ze geweest, ondanks de donkere dreiging van de bezetter.

Maar hun geluk had maar enkele jaren geduurd. In 1945, kort voor het eind van de oorlog, waren Hannah en Sam, de jonge Joodse onderduikers die boven op de zolder van hun huis woonden, verraden en opgepakt. Het was een wonder geweest dat zowel zijzelf als haar zoontje Niek en ook Rebecca, het dochttertje van het Joodse echtpaar, niet thuis waren tijdens de inval. Dat had hun het leven gered.

Hans was ook niet thuis geweest, maar de hele verzetsgroep was opgerold en niemand had het overleefd. Ook de ouders van Clasien, zoals Sinie toen nog genoemd werd, hadden hun hulp met de dood moeten bekopen.

Wat is er veel gebeurd in die jaren daarna. Ze was opgevangen door het oude doktersechtpaar, met wie ze later samen verhuisd was van het westen naar het oosten van het land. Ze waren als ouders geweest voor haar en als grootouders voor haar twee kinderen.

Haar twee kinderen... Ze denkt er bijna nooit meer aan dat de kleine Rebecca – of Bea, zoals ze al jaren genoemd wordt – eigenlijk

haar eigen dochter niet is. De twee kinderen hebben zelfs dezelfde achternaam, want na de geboorte, boven op de zolder in het oude huis, hadden de ouders van de kleine meid Hans en haar gesmeekt de baby als hun eigen kind aan te geven bij de burgerlijke stand. Hadden ze gevoeld dat ze niet lang genoeg zouden leven om hun kind groot te brengen?

Zachtjes gaat de slaapkamerdeur open.

‘Mama, bent u al wakker?’ Bea glipt bij Sinie onder de dekens. ‘Vandaag is het feest, hè, mama? Ik heb er zo’n zin in!’

‘Ja, maar het is nog veel te vroeg, Bea. Het is nauwelijks kwart voor zes. Zou je niet nog even teruggaan naar je eigen bed en proberen om nog wat te slapen?’

‘Nee, ik slaap hier nog wel even. Gezellig, hè?’ Bea kruipt dicht tegen Sinie aan.

Dan draait ze zich om en ze gaat half recht-op zitten. ‘Mam, als we in het nieuwe huis gaan wonen, bij oom Ad, gaat u dan bij hem in bed slapen?’

Sinie schiet in de lach. ‘Ja, natuurlijk, alle mensen die met elkaar getrouwd zijn, slapen toch in één bed?’

‘O ja... Mag ik dan nooit meer bij u slapen,

als ik ziek ben of zo?' Bezorgd kijkt Bea haar aan.

'Natuurlijk wel, je past er vast wel bij, hoor. En anders kruip ik even bij jou, in jouw bed, als je niet kunt slapen of zo.'

'O, dan is het goed.' Tevreden gaat Bea weer liggen.

Even blijft het stil. Sinie streelt de donkere haren van haar pleegdochter.

'Mam, ik vind het wel spannend om naar een nieuwe school te gaan...'

'Je bent zo gewend, dat zul je zien. En Niek gaat toch ook mee, je ziet hem in het speelkwartier op het schoolplein. En ik denk dat je zo nieuwe vriendinnetjes krijgt, hoor.'

'Mmm... Ik vind mijn nieuwe kamer wel heel leuk. En oom Ad wordt nu mijn papa, hè?'

'Nou... niet echt je papa, maar wel zoiets,' antwoordt Sinie. 'Je weet toch nog wel wie jouw echte papa was?'

'Papa Hans.'

'Nee Bea, jouw vader was papa Sam Cohen, dat weet je best.'

Met een ruk draait het meisje zich om. 'Nee!' zegt ze. 'Dat wil ik niet!'

Sinie zucht zachtjes. Wat is dat toch? Een paar jaar geleden heeft Rebecca, zoals ze toen

nog heette, heel duidelijk aangegeven dat ze een andere naam wilde. Op school heette niemand zo, ze wilde geen buitenbeentje zijn. Ook van de naam Cohen wilde ze niets meer weten.

Eigenlijk kwam dat Sinie toen wel heel goed uit, graag wiste ze alle sporen van Rebecca's verleden uit. Ze was veel te bang dat familie van de overleden Sam en Hannah 'haar' dochter zou komen opeisen.

Misschien was het niet goed geweest, maar ze kon het meisje, voor wie ze vanaf haar babytijd had gezorgd, niet meer missen.

'Gaan we nu allemaal De Vries heten?' vraagt Bea.

'Nee, Niek en jij blijven gewoon De Groot heten, maar ja, ik word mevrouw De Vries. Ingewikkeld, hè?'

Onder de deken haalt Bea haar schouders op. 'We blijven altijd bij elkaar, hè?' vraagt ze alleen.

'Ja hoor,' zegt Sinie, 'zolang jullie dat willen. Als je zelf gaat trouwen, dan ga je pas ergens anders wonen.'

'Ik trouw niet,' zegt Bea resoluut, 'en dan blijf ik gewoon bij u en oom Ad wonen.'

'Goed hoor, meisje,' zegt Sinie met een glimlach. 'Maar probeer nu nog maar even te slapen.'

Maar van slapen komt niets meer. Bea is veel te opgewonden en ook Sinie zelf is klaarwakker.

‘Komen we nu nooit meer terug in dit huis?’ klinkt de stem van Bea alweer. ‘Dat vind ik toch wel jammer...’

‘Nee, deze week gaan we de laatste spulletjes verhuizen naar Assen, naar het nieuwe huis. En daarna komen hier andere mensen wonen. Maar we komen vast nog weleens terug hier in het dorp, hoor. Dan gaan we op bezoek bij jouw vriendin Trudy, afgesproken? En Trudy mag ook komen logeren, misschien wel in de herfstvakantie, of jij bij haar.’

‘Ja, leuk! Zullen we maar uit bed gaan, mama, dan ga ik mijn nieuwe jurk aantrekken.’

‘Nog even wachten, Bea. Wat moeten we zo vroeg doen beneden? En je jurk doe je pas aan vlak voor we weggaan, anders is hij al vies of gekreukt voor het feest begint.’

Even blijft het stil, dan zegt Bea zachtjes: ‘Mama...’

‘Ja?’

‘Ik vind oom Ad heel lief, hoor, maar ik vind het toch zielig voor oom Gosse...’

‘Wat is zielig dan?’ Terwijl ze de vraag stelt,

weet Sinie al wat er komt. Het geeft haar een onbehaaglijk gevoel.

‘Ik dacht... Niek en ik dachten eerst dat u met oom Gosse zou gaan trouwen...’

‘Bea! Daar hebben we het al eerder over gehad. Oom Gosse is heel aardig, het was fijn en gezellig dat hij in ons pension woonde, maar je kunt maar met één man tegelijk trouwen en ik houd nu eenmaal het meest van oom Ad.’

‘Dat weet ik wel, maar daarom mag ik het toch wel zielig voor hem vinden...’

‘Hij is niet zielig, absoluut niet. Hij vindt beslist nog weleens een andere vrouw, met wie hij kan gaan trouwen. Je moet hier niet meer over praten, Bea, dat is niet leuk voor mama en ook niet voor oom Ad.’

‘Ik zeg het toch ook niet tegen oom Ad... maar mama...’

Sinie slaat de deken naar achteren. ‘We gaan eruit,’ gaat ze verdere opmerkingen van haar dochter uit de weg. ‘Kom, doe de gordijnen maar een stukje open, volgens mij schijnt de zon.’

Bea springt al uit bed en danst door de slaapkamer. ‘Trouwen... trouwen... vandaag gaat mama trouwen!’ zingt ze.

‘Toe, schiet een beetje op, Niek!’

Sinie staat naast haar elfjarige zoon, met in haar hand een vlinderstrikje. ‘Hup, doe die knopen dicht en dan dat strikje voor.’

‘Moet dat nou echt, mam? Ik vind het zo’n stom ding!’ sputtert Niek tegen terwijl hij langzaam de knopen van zijn witte bloes dichtmaakt.

‘Ja, dat moet echt. Het staat juist heel feestelijk.’

‘Ik ben klaar.’ Bea komt de slaapkamer van haar broer binnen. ‘Ik voel me ook een beetje de bruid, mama.’ Ze draait rond zodat de wijde rok van haar nieuwe jurk wijd uitwaaiert.

‘Je ziet er prachtig uit!’ Sinie maakt het strikje vast bij de hals van haar zoon. ‘Niek, blijf stilstaan!’

‘Ggggg... ik stik bijna!’

Sinie doet een stap achteruit en kijkt met een tevreden uitdrukking op haar gezicht naar Niek. ‘Ziezo, jij bent klaar!’ Dan draait ze zich om naar Bea. ‘Kom, Bé, dan zal ik je haar doen.’

Ze laat een mopperende Niek achter en trekt Bea aan haar hand mee de kamer uit.

Vijf minuten later mag Bea in de spiegel kijken. Sinie kijkt over het hoofd van het kind mee in de spiegel. Wat ziet ze er prachtig uit met de

grote witte strik in haar lange, donkere krullen, die in een hoge paardenstaart gebonden zijn.

Niek komt ook de woonkamer binnen, nog steeds met een wat ongelukkige uitdrukking op zijn gezicht. Zijn steile, blonde haren zijn nog nat, maar staan nu alweer alle kanten op. Sinie besluit om er maar niks van te zeggen, anders gaat hij zich nog ongemakkelijker voelen.

Dan kijkt ze op de klok, ze schrikt er bijna van. Oei, wat is het al laat, ze moet opschieten! Ad kan zo komen en zij loopt nog in haar daagse goed.

‘Jongens, zorg dat jullie netjes blijven, hè? Ga maar even zitten lezen of zo, dan ga ik als een haas naar boven om me ook om te kleden.’

Maar voor ze de kamer uit is, klinkt de bel al door het huis. Ja hoor, daar zul je hem al hebben.

‘Doe jij even open, Niek, ik ben boven.’

Ze is net boven aan de trap als ze de stem van Ad beneden hoort. ‘Wat zie je er goed uit, Niek! En jij ook, Bea, oogverblindend! En, is jullie moeder ook al klaar?’

Vlug duikt Sinie de slaapkamer in om haar rok en bloes, die ze na het douchen weer heeft aangetrokken, te verwisselen voor het lichtblauwe mantelpakje dat klaar hangt aan de kast.